

Arrest

nr. 44 782 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Gikalo, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

Volgens uw verklaringen woonde u daar samen met uw echtgenote, uw vader, en de twee kinderen van uw overleden broer R.(...) over wie u de voogdij heeft.

Op 30 augustus 2008 vielen leden van ordediensten 's nachts uw huis binnen. Ze arresteerden u en namen u mee naar een onbekende plaats waar u in een cel werd opgesloten. Omdat uw broer M.(...) tijdens de oorlog een strijder was geweest, verdachten ze u van samenwerking met de rebellen. U moest hen namen geven van personen die betrokken zijn bij rebellenactiviteiten. Nadat u een document ondertekend had waarin u verklaarde als informant voor hen te zullen werken, werd u op 10 september 2008 vrijgelaten. U kende echter geen rebellen en was bang dat deze personen u opnieuw zouden arresteren als u hen geen namen doorgaf. Daarom besloot u om het land te verlaten.

In november 2008 vertrok u samen met de twee kinderen van uw overleden broer R.(...) naar Ingoesjtië. Vandaaruit reisden jullie per vrachtwagen verder naar Kiev, Oekraïne. Daar stapten jullie in een andere vrachtwagen waarmee jullie naar België reden.

Op 24 december 2008 kwamen jullie dan in België aan.

U vroeg op 7 januari 2009 asiel aan.

Na uw aankomst in België heeft u via telefoon van uw vader vernomen dat leden van ordediensten nog enkele keren bij hem zijn langsgekomen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw intern paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakten van de kinderen van uw broer R.(...), de overlijdensakte van uw moeder, de overlijdensakte van uw broer R.(...), een akte van een notaris waarin de echtgenote van uw broer R.(...) afstand doet van haar kinderen, en een beslissing van de Dienst Voogdij te Grozny waarin de voogdij over de kinderen van uw broer R.(...) aan u wordt toegewezen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door enkele leden van ordediensten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw vervolgers en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten enkele onaannemelijke vaagheden en ongeloofwaardigheden bevatten.

Zo kon u onaannemelijk weinig informatie geven met betrekking tot de identiteit van uw vervolgers. U beweerde enkel te weten dat deze personen tot een speciale eenheid van de ordediensten behoorden, maar u kon niet eens verduidelijken welke dienst u hiermee dan bedoelde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 2).

Verder verklaarde u dat u na uw aankomst in België via telefoon van uw vader vernomen heeft dat uw vervolgers nog verschillende keren bij hem zijn langsgekomen op zoek naar u. U kon echter niet preciseren wanneer ze bij uw vader langsgekomen zijn en evenmin hoeveel keer dat gebeurd is. U kon enkel zeggen dat ze ongeveer twee of drie maanden geleden naar hem gekomen zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 2).

Deze vage verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen, aangezien u verklaarde vanuit België toch één keer per week of om de twee weken telefonisch contact te hebben met uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 2).

Uw uitleg dat u bang was om via telefoon aan uw vader meer informatie te vragen, omdat de telefoongesprekken misschien afgeluisterd werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 2), is niet overtuigend. Te meer daar u blijkbaar wel wist dat uw vervolgers sinds uw vertrek enkel bij uw vader nog langsgekomen zijn en er geen convocaties op uw naam zijn toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 3).

Dergelijke vage verklaringen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Uw opeenvolgende verklaringen bevatten verder enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal herhaaldelijk dat uw vervolgers u bij uw vrijlating in september 2008 gezegd hadden dat ze u de volgende keer zouden opzoeken in januari 2009 en dat u hen dan al namen van personen die samenwerken met rebellen zou moeten doorgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 11/06/2009, p. 9, 11). In het tweede gehoor beweerde u in strijd met voorgaande verklaringen dat uw vervolgers u in het geheel niet gezegd hebben wanneer ze u opnieuw zouden contacteren.

Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U ontkende gewoon ooit dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 8).

Verder stelde u in het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u de eerste dagen van uw detentie alleen maar geslagen werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 11/06/2009, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat uw vervolgers u slechts bedreigd hebben maar niet geslagen hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 4, 7). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid wijzigde u uw verklaringen. U beweerde dan dat ze u wel geslagen zouden hebben, maar dat het niet hard was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 7-8). Deze verklaringen bieden echter geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Dergelijke tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardige verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Ingoesjetië naar België.

U verklaarde vanuit Ingoesjetië per vrachtwagen vertrokken te zijn naar Kiev, Oekraïne. U kon echter slechts één stad vermelden langswaar u gereden bent op uw weg naar Kiev (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 11/06/2009, p. 5). U verklaarde verder dat u in Kiev in een andere vrachtwagen gestapt bent waarmee u dan naar België gereden bent. Met betrekking tot de tweede vrachtwagen kon u behalve de kleur en dat de lading uit kisten bestond geen andere kenmerken opgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 11/06/2009, p. 5-6). Wat het vervolg van uw reis betreft, wist u niet waar u de Europese Unie bent binnengekomen noch langs welke landen of plaatsen u verder gereisd bent naar België (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10/12/2009, p. 9).

Uw onwetendheid aangaande het traject van uw reis is niet aannemelijk, aangezien u zich het grootste deel van de reis toch in de cabine van de vrachtwagen bevond. Bovendien verklaarde u dat de vrachtwagen onderweg meerdere keren gestopt is en u dan telkens uitgestapt bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 11/06/2009, p. 6).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en de federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen.

Uw intern paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakten van de kinderen van uw broer R.(...), de overlijdensakte van uw moeder, en de overlijdensakte van uw broer R.(...) bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De akte van een notaris waarin de echtgenote van uw broer R.(...) afstand doet van haar kinderen en de beslissing van de Dienst Voogdij te Grozny waarin de voogdij over de kinderen van uw broer R.(...) aan u wordt toegewezen bevatten geen informatie die vermag om bovenstaande vaststellingen te wijzigen."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 november 2009 een schending aan van *"de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/4"* van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en van artikel 3 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind.

Volgens verzoeker weigert de Commissaris-generaal van hem de vluchtelingenstatus te erkennen omdat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker stelt dienaangaande dat *"de verwerende partij verliest hierbij uit (sic) dat artikel 48/3, §5 van de voormelde wet van 15 december 1980 geen nationaliteitsvereiste oplegt aan de actoren van vervolging"* en vervolgt dat *"het is daarom perfect mogelijk dat de actoren van vervolging in casu dezelfde nationaliteit of etnie van verzoekende partij kunnen hebben"*.

Hij meent dat de reden om van hem de status van vluchteling te weigeren daarom niet gegrond is en herhaalt hierbij zijn asielmotieven.

Hij laat gelden dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend omdat hij *"de actoren van vervolging niet persoonlijk kent"*. Verzoeker stelt dat deze voorwaarde noch terug te vinden is in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch in voormelde wet van 15 december 1980, en dus onwettelijk is.

Verzoeker merkt op dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden niet de essentie van zijn asiel relaas raken en evenmin *"de werkelijkheid en consistentie"* ervan weerleggen.

Hij laat daarenboven gelden dat hij niet geconfronteerd werd met de inhoud van het eerste verhoorverslag van de Commissaris-generaal en hij hierdoor geen opmerkingen kon geven over *"eventuele verkeerde weergaven van zijn verklaringen of dit eerste verslag voor correcte weergave ondertekenen"*. Daarenboven stelt verzoeker ook dat het eerste verhoorverslag geen begin van bewijs uitmaakt omdat *"zij niet uitgaat van verzoekende partij noch de inhoud door hem is toegeëigend, integendeel bij de eerste mogelijke confrontatie wordt de inhoud door hem betwist (art. 1347 B.W.). Kwalificatiefout"*.

Verder haalt verzoeker richtlijnen aan uit het "UNHCR-Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" die volgens hem het Commissariaat-generaal *"als permanent advies"* binden. Volgens hem volstaan de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en ongeloofwaardheden, niet als verantwoording voor de *"miskenning"* van deze *"gezaghebbende richtinggevende juridische interpretatie"*.

Tenslotte laat verzoeker gelden dat er geen rekening gehouden werd met *"het belang van de minderjarige kinderen"* over wie hij voogd is.

Hij vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus wordt erkend, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december

1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben binnen de Belgische rechtsorde.

Voornoemde artikelen zijn aldus niet geschikt om op zichzelf rechten toe te kennen aan particulieren waarop zij zich kunnen beroepen voor de nationale, administratieve of jurisdictionele overheden zonder dat bijkomende interne maatregelen nodig zijn ten dien einde.

De aangevoerde schending ervan is dan ook niet dienstig.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Verder wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing helemaal geen nationaliteitsvereiste oplegt aan de actoren van vervolging. De bestreden beslissing stelt louter en alleen dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zodanig complex is dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië van een persoon op zich niet kunnen volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. De Raad ziet dan ook niet in hoe artikel 48/3 §5 van voormelde wet van 15 december 1980 geschonden zou zijn.

De stelling van verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat hij de actoren van vervolging niet persoonlijk kent, is onjuist. De Commissaris-generaal legt deze kennis helemaal niet op als voorwaarde om voormelde beschermingsstatus te verwerven.

Wat de bestreden beslissing daarentegen wél opmerkt, is dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker niets weet te vertellen omtrent de dienst of eenheid waartoe diens beweerdde vervolgers zouden behoren en dat hij niet kan preciseren wanneer en hoeveel keer deze bij zijn vader zijn langs geweest, te meer (zie verhoorverslag van 10 december 2009, p. 2) dat hij nog contact heeft met zijn vader.

De Raad meent dat van iemand die voorhoudt zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit

het administratief dossier blijkt evenwel daaromtrent een manifest gebrek aan interesse van verzoeker. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd vrees voor vervolging.

Aangaande verzoekers verweer dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden *“zijn niet van die aard dat zij de essentie van het relaas raken en de werkelijkheid en consistentie van het asielrelaas van verzoekende partij kunnen ongedaan maken”*, wijst de Raad er op dat het louter tegenspreken van de motivering van de bestreden beslissing niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen waar hij in casu in gebreke blijft.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift derhalve geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Waar verzoeker laat gelden dat hij niet geconfronteerd werd met de inhoud van het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er op dat verzoeker over een recht op inzage beschikt van het administratief dossier.

Bovendien merkt de Raad op dat er geen enkele wetsbepaling voorhanden is die stelt dat de kandidaat-vluchteling het verhoorverslag voor akkoord dient te ondertekenen; luidens artikel 16, §1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient het verhoorverslag enkel de handtekening van de ambtenaar die instaat voor het verhoor te bevatten.

Verzoekers verweer dat het eerste verhoorverslag niet mag aangewend worden als bewijs om tegenstrijdigheden, is dan ook onjuist.

Overigens merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het tweede verhoor (zie verhoorverslag van 10 december 2009, p. 7 en 8) wel degelijk geconfronteerd werd met diens eerdere tegenstrijdige verklaringen; hij bleek echter niet in staat om hiervoor een aannemelijke verklaring te geven.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan het relaas van verzoeker niet voor waar worden aangenomen.

Aangaande het argument van verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing niet conform de richtlijnen van het UNHCR is opgesteld, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nalaat aan te tonen welke specifieke richtlijnen in casu door het Commissariaat-generaal niet zouden zijn nagekomen. Verzoeker haalt evenmin concreet aan op welke manier de bestreden beslissing de richtlijnen van het UNHCR naast zich zou hebben neergelegd.

Bovendien merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas en schaat zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Dergelijk relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van laatstvermelde wetsbepaling.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Bijgevolg schaat de Raad zich achter wat de bestreden beslissing stelt: *“Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

De artikelen 48, 48/2 tot en met 48/4 zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE